

Arrest

nr. 254 820 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 DILBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FEGUY, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 januari 2016 België binnen met een fotokopie van een *taskara* en verzoekt op 21 januari 2016 om internationale bescherming. Op 18 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 24 september 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 16 december 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 2 september 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 3 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U diende op 21 januari 2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming in België in. U verklaarde tijdens uw eerste verzoek de Afghaanse nationaliteit te bezitten en dat u geboren bent in 1994 in het dorp Babos, district Puli Alam, in de provincie Logar. U zou hier uw hele leven hebben gewoond. Uw vader en zus werden gedood door uw neef, omdat uw zus haar verloving met hem verbroken had. Uw moeder besloot dat u het land moest verlaten om te voorkomen dat uw neef ook u zou vermoorden. Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw taskara en deze van uw vader neer. Op 18 december 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw regio van herkomst, met name het dorp Babos in de provincie Logar. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 24 september 2019 een eerste volgend verzoek in. U wijzigde uw verklaringen over uw herkomst en u verklaarde in Peshawar, Pakistan te zijn geboren. U zou in Pakistan gewoond hebben tot uw 18 jaar, 2008, waarna u naar het dorp Babos in de provincie Logar zou zijn verhuisd. Voor het overige hield u vast aan uw eerder afgelegde verklaringen. U legde een slechts gedeeltelijk leesbare PoR kaart uit Pakistan neer om uw verklaringen te staven. Op 16 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek omdat u nog steeds geen zicht bood op uw reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar Europa. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 2 september 2020 een tweede volgend verzoek in. U wijzigt uw verklaringen over uw herkomst opnieuw en u stelt heden uw hele leven, op een periode van vijf of zes maanden in 2010 na, in Peshawar in Pakistan te hebben gewoond. In 2010 werd jullie huis in Pakistan getroffen door een overstroming, waardoor u en uw familie naar Logar zouden zijn verhuisd. Daar kreeg u problemen met de taliban omdat u zou gezegd hebben dat u naar het leger ging gaan. Jullie keerden na enkele maanden terug naar Pakistan. In Pakistan werd u lastig gevallen door de politie. U werd opgepakt in Baluchistan waarbij u werd geslagen door de politie. U werd drie maanden vast gehouden in slechte omstandigheden, waarbij u elektriciteit toegediend kreeg. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U heeft last van uw been, u had pijn aan uw hoofd en heeft een slaaptkort. Sinds een ongeval dat u had toen u veertien was, kan u niet zo veel vragen beantwoorden.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u drie attesten van een psycholoog, een werkpostfiche, historisch overzicht medisch dossier, vaccinatiefiche, consultaanvraag, twee attesten consultatie ziekenhuis en een medische fiche van Fedasil neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt dat u last heeft van slaapproblemen en van uw been, dat u gebroken heeft toen u veertien jaar was en dat slecht behandeld werd (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 12). Dienaangaande legt u verschillende medische attesten neer. Uit de medische fiche van Fedasil blijkt dat uw medische toestand zeer goed is en er niets bijzonder is op te merken op het vlak van uw gezondheid. U legt documenten neer waaruit blijkt dat u op consultatie bent geweest voor hoofdpijn, doch alle uitslagen bleken normaal. De vaccinatiefiche, historisch overzicht medisch dossier en de fiche instroom maken evenmin melding van specifieke medische problemen. Wat betreft het attest dd. 03.08.2020 van klinisch psychologe L. G. (...): hierin staat de lezen dat u sinds 30 juni 2020 drie sessies heeft gevolgd en u een mix van symptomen vertoont, u lijdt aan depressieve stoornissen en een

angstige pathologie naar aanleiding van posttraumatische stress. Het attest vermeldt verder dat de diagnose nog verfijnd dient te worden. De opsteller stelt evenwel geen diagnose. In haar attest van 08.10.2020 herhaalt de psychologe dat u lijdt aan depressieve stoornissen en angsten als gevolg van traumatische ervaringen in Afghanistan en Pakistan. Het attest stelt dat praten over uw verleden moeilijkheden met zich meebrengt maar dat u geleidelijk aan hierover wel praat. Het attest dd. 15.10.2020 voegt toe dat u moeilijk in staat bent om te praten over de traumatische gebeurtenissen in Pakistan en over uw familie. Hoewel de attesten aangeven dat u kampt met psychologische/psychische problemen, moet worden vastgesteld dat uit een lezing van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de u gestelde vragen begreep en dat u doorheen uw verklaringen geen blijk gaf van het niet (langer) in staat zijn om het interview te ondergaan. U verklaarde volgens de dokter niet in staat te zijn om antwoord te geven op sommige vragen (vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). U verklaart evenwel op geen enkel moment op welke vragen u niet in staat zou zijn om een antwoord te formuleren. Uit een lezing van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt echter dat u weldegelijk op alle aan u gestelde vragen een antwoord heeft geformuleerd. Uit de beoordeling bijzondere procedurele noden dd. 19.10.2020 blijkt dat de DVZ geoordeeld heeft dat u geen procedurele noden heeft.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen inzake uw herkomst en verblijf in het dorp Babos, gelegen in het district Puli Alam in de provincie Logar en er bijgevolg geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u daar zou gekend hebben. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In uw tweede verzoek wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u geboren bent in Peshawar in Pakistan. U zou daar verbleven hebben tot in 2008 toen u op 18-jarige leeftijd samen met uw familie naar het dorp Babos, gelegen in het district Puli Alam in de provincie Logar bent verhuisd. U legde een grotendeels onleesbare PoR-kaart uit Pakistan neer om uw verklaringen te staven. Voor het overige hield u vast aan de verklaringen uit uw eerste verzoek. Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek niet-ontvankelijk omdat u geen enkel element aanbracht dat aantoonde waar u de laatste jaren voor uw komst naar België had verbleven. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Er moet verder op gewezen worden dat, hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd in uw eerste twee aanvragen op zich niet belet dat uw huidige aanvraag verder wordt onderzocht, zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening dient te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht

worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven.

In het kader van uw huidige verzoek stelt u gelogen te hebben tijdens uw eerste verzoek en geeft u aan dat u tijdens uw tweede aanvraag uw problemen niet heeft uitgelegd. U geeft geen enkele verklaring voor het feit waarom u in uw eerste en tweede aanvraag zou hebben gelogen (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 16). Voorts wordt opgemerkt dat u in het kader van uw huidige verzoek geen enkel objectief bewijselement aanbrengt om uw, bijna levenslange, verblijf in Pakistan en uw tijdelijk verblijf van enkele maanden in Afghanistan in 2010 aan te tonen (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 18). Alle door u neergelegde documenten in het kader van uw huidige verzoek blijken in België te zijn opgesteld. Uw verklaring dat u ook na 2010 in Pakistan hebt gewoond, u daar slecht behandeld werd door de politie en u er drie maanden in de gevangenis heeft gezeten, blijkt aldus een loutere blote bewering te zijn die u op geen enkele wijze weet aan te tonen. Van iemand die reeds meerdere keren gelogen heeft over zijn verblijfplaatsen en nu stelt ook na 2010 nog in Pakistan te hebben gewoond, mag onder meer een begin van bewijs verwacht worden over zijn verklaringen dienaangaande. Ook over uw verblijf in Logar in 2010, over het feit dat u naar het leger zou gaan/zijn gegaan en u daardoor problemen kreeg met de taliban, legt u geen enkel begin van bewijs neer. Dergelijke blote beweringen kunnen niet zonder meer aanvaard worden als nieuwe geloofwaardige verklaringen.

De slecht leesbare PoR-kaart die u in het kader van uw voorgaande verzoek neerlegde om aan te tonen dat u van uw geboorte tot 2008 in Pakistan had gewoond, volstaat geenszins om uw verblijf in Pakistan na 2010 aan te tonen. Uit een bijkomende analyse van dit document blijkt immers dat de geldigheid van deze kaart verviel op 31 december 2009. Bovendien zijn er een aantal elementen die de authenticiteit van dit documenten ondermijnen. Zo staat op dit document dat u afkomstig bent van het district Muhammad Agha in de provincie Logar, terwijl u steeds hebt aangegeven dat u en uw familie afkomstig zijn uit het district Puli Alam. Bovendien staat op dit document dat u geboren bent in 1992, terwijl u in uw twee voorgaande aanvragen stelde geboren te zijn in 1990 en u in het kader van uw huidige verzoek aangeeft dat u geboren bent in 1994 (Verklaring volgend verzoek d.d. 19/10/2020, vraag 4).

U voegt in het kader van uw huidig verzoek nog toe dat u niet over alles kan praten, waarbij u verwijst naar een auto-ongeval dat u had toen u veertien jaar was waardoor u niet zoveel vragen kan beantwoorden (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 23). Uit een lezing van uw overige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt echter dat u wel degelijk op alle aan u gestelde vragen een antwoord heeft geformuleerd. Dienaangaande wenst het CGVS te stellen dat het de verplichting is van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van uw huidige verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van u op te vullen (RvV 11 augustus 2020, nr. 239 573).

Daar u geen enkel objectief bewijselement kan neerleggen betreffende uw verblijf in Pakistan voor het grootste deel van uw leven en in Afghanistan voor een half jaar in 2010, en daar er in het licht van uw verschillende frauduleuze verzoeken om internationale bescherming ernstige twijfels zijn over de betrouwbaarheid van uw verklaringen, blijft de vroegere conclusie van het CGVS, dat u geen zicht biedt op uw reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar Europa, onverminderd gelden. De loutere vaststelling dat u nu wel de waarheid wilt zeggen, zonder enig objectief bewijsdocument om deze nieuwe verklaringen te staven of zonder enige verklaring over waarom u tijdens over vorige aanvragen gelogen heeft, toont aldus niet aan dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter maken dat de u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande analyse om te buigen. De werkpostfiche uitzendarbeid die u neerlegt heeft louter betrekking op een werkervaring die u in België heeft uitgevoerd in 2018. Met betrekking tot de documenten van Artsen zonder Grenzen, stelt u zelf niet weten wat de inhoud ervan is (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 18). De psychologische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de

nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Het CGVS merkt dienaangaande op dat ook de inhoud van deze psychologische attesten de onduidelijkheid over uw verblijfplaatsen bevestigen. Zo meldt het attest dd. 08.10.2020 dat u traumatische evenementen heeft meegemaakt gedurende uw leven in Afghanistan en in Pakistan. Het attest dd. 15.10.2020, amper en week later, spreekt enkel over traumatische ervaringen in Pakistan. Deze attesten roepen enkel meer vragen op de door u voorgehouden verblijfplaatsen. Daarnaast wordt opgemerkt dat, hoewel door de psycholoog met zeer algemene bewoordingen verwezen wordt naar 'ses expérience traumatique au Pakistan' en dat het voor u pijnlijk en moeilijk is om te praten over uw familie, dient te worden opgemerkt dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u eventuele psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffend de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt. De attesten tonen ook niet aan dat het cognitief geheugen van u dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over feiten uit uw eigen leven en is derhalve niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Nergens kan blijken dat u een consultatie bij een psychiater heeft gehad.

Ten slotte dient in verband met uw verwijzing naar uw psychische problemen nog te worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het feit dat u in België sinds 30 juni 2020 een psychologische ondersteuning krijgt, merkt het CGVS op dat gezondheidsproblemen op zich geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale bescherming. Een betoog over uw gezondheid stuurt aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Voor de beoordeling van de door u ingeroepen psychische en medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker vangt aan met een theoretisch betoog over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), over de bewijslast in asielzaken en over het voordeel van de twijfel en laat vervolgens het volgende gelden:

"Allereerst merkt het CGVS op dat onder de door verzoeker voorgelegde elementen twee psychologische verklaringen aantonen dat hij symptomen heeft van een posttraumatische stressstoornis, waardoor hij moeilijk kan praten over bepaalde traumatische gebeurtenissen uit het verleden.

Niettemin merkt het CGVS op dat verzoeker alle vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beantwoord.

(...)

Verbazingwekkend is het feit dat de verzoeker alle vragen heeft kunnen beantwoorden tegen hem wordt gebruikt, ook al herinnert het CG VS net erna aan de verplichting van asielzoekers om mee te werken door alle nodige informatie te verstrekken aan het CGVS zonder dat deze de hiaten in hun getuigenis moeten proberen op te vullen.

De reden dat geen rekening wordt gehouden met de medische verklaring, omdat verzoeker alle vragen heeft beantwoord, is verbazingwekkend. In het laatste attest legt de psycholoog namelijk zelf uit dat verzoeker is gewaarschuwd dat hij moeilijke vragen zal moeten beantwoorden en dat verzoeker antwoordde dat hij zijn best zou doen. Dat kan hem niet worden verweten: de verzoeker kent de gevolgen als hij de vragen niet beantwoordt.

Het CGVS herinnert er herhaaldelijk aan dat verzoeker alle vragen heeft beantwoord. Niettemin concludeert hij dat laatstgenoemde zijn ervaring in Pakistan niet voldoende aantoont. Uit het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat aan verzoeker geen vragen zijn gesteld over zijn ervaringen in Pakistan. De verzoeker legde uit dat hij in Pakistan door de politie werd vervolgd. Dit soort vervolging is heel gebruikelijk bij Afghanen die in Pakistan wonen¹ en is daarom zeer geloofwaardig. Hoewel de kwestie van de ervaring van verzoeker in Pakistan een probleem was, hebben noch de DVZ, noch het CGVS deze kwestie volledig en diepgaand onderzocht.

(...)

Verder gaat het voordeel van de twijfel naar de verzoeker en kan het CGVS niet concluderen dat zijn ervaring in Pakistan niet geloofwaardig is, vooral wanneer deze kwestie niet aan de orde is geweest in het onderhoud van verzoeker. Bij twijfel kan het feit dat de eerdere verklaringen van de verzoeker in zijn eerdere asielaanvragen vals waren, hem niet worden aangewreven, vooral wanneer verzoeker heeft toegegeven dat hij eerder had gelogen en dat hij zegt dat hij bereid is aan te tonen dat hij nu de waarheid spreekt. Inderdaad, als er enige twijfel bestond over deze verklaringen van 19 november 2020, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet geprobeerd ze uit te sluiten.

Bij gebrek aan materieel bewijs kan verzoeker zijn ervaring bewijzen met zijn verklaringen:

« (...) »²

Met betrekking tot psychologische attesten stelt het CGVS:

(...)

Het CGVS laat echter achterwege dat dokter L. (...) "notamment" in zijn certificaten had geschreven, wat zeer belangrijke woorden zijn om te begrijpen dat deze certificaten niet bedoeld waren als een uitputtend overzicht van het leven van verzoeker, maar gewoon als het rapport over de geestelijke

gezondheid van de verzoeker, een patiënt die lijdt aan een angstaanval door het verleden te herhalen die daarom vermijdingstechnieken gebruikt om erover te praten.

(...)

Het CGVS bekritiseert vervolgens de inhoud van de medische attesten en stelt dat ze het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de aanvrager ondersteunen en daarom geen voldoende bewijs kunnen vormen. Hij zegt in feite dat "dergelijk" certificaat geen bewijs van de omstandigheden kan zijn.

(...)

Vervolgens stelt het CGVS dat de medische attesten niet bedoeld zijn om feitelijke omstandigheden vast te stellen, maar enkel om de psychische gezondheid van de patiënt te vermelden. Dit is echter wat dokter L. (...) deed in zijn certificaat. Desalniettemin lijkt het erop dat het CGVS bij details van de taal bleef hangen en de observatie van de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker verwaarloosde. De manier waarop het CGVS de bewijskracht van deze certificaten in twijfel probeert te trekken, is niet logisch. Deze certificaten waren in feite niet bedoeld om het verhaal van de verzoeker te bewijzen, maar alleen om te bevestigen dat laatstgenoemde ontwijkingsmiddelen gebruikt om geen vragen te beantwoorden die betrekking hebben op traumatische gebeurtenissen.

Indien de weigering het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in behandeling te nemen op basis van deze redenen niet in aanmerking is genomen, lijkt het ons dat deze beslissing moet worden herzien en dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS moeten doorgaan een verder diepgaand onderzoek van het verzoek om de verzoeker in staat te stellen zich over zijn verhaal te uiten. Het enkele feit dat de geloofwaardigheid ervan in het verleden in twijfel is getrokken, kan een volledig onderzoek van een nieuwe aanvraag niet ontkrachten.

Overeenkomstig artikel 48, §4 van de vreemdelingenwet moet onder subsidiaire bescherming worden verstaan de bescherming die :

"(...)"

In dit geval is Logar het toneel van gewapende conflicten tussen enerzijds gewapende groeperingen die als terroristische groeperingen worden aangemerkt, en anderzijds de politie. Bovendien is dit geweld niet alleen willekeurig omdat het soms rechtstreeks op de burgerbevolking is gericht. Na zorgvuldig onderzoek van de veiligheidssituatie in die stad kan redelijkerwijs niet worden besloten dat verzoeker daarheen kan terugkeren zonder zijn leven of zijn integriteit in gevaar te brengen.

Het laatste EASO-rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan bevat deze opmerking :

« (...) »³

« (...) »⁴

De regio waar de verzoeker vandaan komt, is notoir gevaarlijk omdat daar grote en regelmatige conflicten plaatsvinden tussen de taliban, die de bijna hele regio controleren, en de regeringstroepen. Hij kan daar niet gaan leven zonder zijn dagelijkse leven op het spel te zetten.

De doorgedreven medische en psychologische attestering van verzoekers mentale toestand is wel degelijk een nieuw element in de zin van Artikel 57/6/2, §1 van de vreemdelingenwet. Het CGVS heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek stelt gelogen te hebben tijdens zijn eerste verzoek en aangeeft dat hij tijdens zijn tweede aanvraag zijn problemen niet heeft uitgelegd, zonder een verklaring te geven voor het feit waarom hij in zijn eerste en tweede aanvraag zou hebben gelogen, dat (ii) verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek geen enkel objectief bewijselement aanbrengt om zijn, bijna levenslange, verblijf in Pakistan en zijn tijdelijk verblijf van enkele maanden in Afghanistan in 2010 aan te tonen, en dat (iii) verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt dit op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen inzake uw herkomst en verblijf in het dorp Babos, gelegen in het district Puli Alam in de provincie Logar en er bijgevolg geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u daar zou gekend hebben. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In uw tweede verzoek wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u geboren bent in Peshawar in Pakistan. U zou daar verbleven hebben tot in 2008 toen u op 18-jarige leeftijd samen met uw familie naar het dorp Babos, gelegen in het district Puli Alam in de provincie Logar bent verhuisd. U legde een grotendeels onleesbare PoR-kaart uit Pakistan neer om uw verklaringen te staven. Voor het overige hield u vast aan de verklaringen uit uw eerste verzoek. Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek niet ontvankelijk omdat u geen enkel element aanbracht dat aantoonde waar u de laatste jaren voor uw komst naar België had verbleven. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Er moet verder op gewezen worden dat, hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd in uw eerste twee aanvragen op zich niet belet dat uw huidige aanvraag verder wordt onderzocht, zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening dient te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven.

In het kader van uw huidige verzoek stelt u gelogen te hebben tijdens uw eerste verzoek en geeft u aan dat u tijdens uw tweede aanvraag uw problemen niet heeft uitgelegd. U geeft geen enkele verklaring voor het feit waarom u in uw eerste en tweede aanvraag zou hebben gelogen (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 16). Voorts wordt opgemerkt dat u in het kader van uw huidige verzoek geen enkel objectief bewijselement aanbrengt om uw, bijna levenslange, verblijf in Pakistan en uw tijdelijk verblijf van enkele maanden in Afghanistan in 2010 aan te tonen (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 18). Alle door u neergelegde documenten in het kader van uw huidige verzoek blijken in België te zijn opgesteld. Uw verklaring dat u ook na 2010 in Pakistan hebt gewoond, u daar

slecht behandeld werd door de politie en u er drie maanden in de gevangenis heeft gezeten, blijkt aldus een loutere blote bewering te zijn die u op geen enkele wijze weet aan te tonen. Van iemand die reeds meerdere keren gelogen heeft over zijn verblijfplaatsen en nu stelt ook na 2010 nog in Pakistan te hebben gewoond, mag onder meer een begin van bewijs verwacht worden over zijn verklaringen dienaangaande. Ook over uw verblijf in Logar in 2010, over het feit dat u naar het leger zou gaan/zijn gegaan en u daardoor problemen kreeg met de taliban, legt u geen enkel begin van bewijs neer. Dergelijke blote beweringen kunnen niet zonder meer aanvaard worden als nieuwe geloofwaardige verklaringen.

De slecht leesbare PoR-kaart die u in het kader van uw voorgaande verzoek neerlegde om aan te tonen dat u van uw geboorte tot 2008 in Pakistan had gewoond, volstaat geenszins om uw verblijf in Pakistan na 2010 aan te tonen. Uit een bijkomende analyse van dit document blijkt immers dat de geldigheid van deze kaart verviel op 31 december 2009. Bovendien zijn er een aantal elementen die de authenticiteit van dit documenten ondermijnen. Zo staat op dit document dat u afkomstig bent van het district Muhammad Agha in de provincie Logar, terwijl u steeds hebt aangegeven dat u en uw familie afkomstig zijn uit het district Puli Alam. Bovendien staat op dit document dat u geboren bent in 1992, terwijl u in uw twee voorgaande aanvragen stelde geboren te zijn in 1990 en u in het kader van uw huidige verzoek aangeeft dat u geboren bent in 1994 (Verklaring volgend verzoek d.d. 19/10/2020, vraag 4).

U voegt in het kader van uw huidig verzoek nog toe dat u niet over alles kan praten, waarbij u verwijst naar een auto-ongeval dat u had toen u veertien jaar was waardoor u niet zoveel vragen kan beantwoorden (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 23). Uit een lezing van uw overige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt echter dat u wel degelijk op alle aan u gestelde vragen een antwoord heeft geformuleerd. Dienaangaande wenst het CGVS te stellen dat het de verplichting is van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van uw huidige verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van u op te vullen (RvV 11 augustus 2020, nr. 239 573).

Daar u geen enkel objectief bewijselement kan neerleggen betreffende uw verblijf in Pakistan voor het grootste deel van uw leven en in Afghanistan voor een half jaar in 2010, en daar er in het licht van uw verschillende frauduleuze verzoeken om internationale bescherming ernstige twijfels zijn over de betrouwbaarheid van uw verklaringen, blijft de vroegere conclusie van het CGVS, dat u geen zicht biedt op uw reële verblijfplaatsen en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek naar Europa, onverminderd gelden. De loutere vaststelling dat u nu wel de waarheid wilt zeggen, zonder enig objectief bewijsdocument om deze nieuwe verklaringen te staven of zonder enige verklaring over waarom u tijdens over vorige aanvragen gelogen heeft, toont aldus niet aan dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter maken dat de u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande analyse om te buigen. De werkpostfiche uitzendarbeid die u neerlegt heeft louter betrekking op een werkervaring die u in België heeft uitgevoerd in 2018. Met betrekking tot de documenten van Artsen zonder Grenzen, stelt u zelf niet weten wat de inhoud ervan is (verklaring volgend verzoek dd. 19.10.2020, punt 18). De psychologische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Het CGVS merkt dienaangaande op dat ook de inhoud van deze psychologische attesten de onduidelijkheid over uw verblijfplaatsen bevestigen. Zo meldt het attest dd. 08.10.2020 dat u traumatische evenementen heeft meegemaakt gedurende uw leven in Afghanistan en in Pakistan. Het attest dd. 15.10.2020, amper en week later, spreekt enkel over traumatische ervaringen in Pakistan. Deze attesten roepen enkel meer vragen op de door u voorgehouden verblijfplaatsen. Daarnaast wordt opgemerkt dat, hoewel door de psycholoog met zeer algemene bewoordingen verwezen wordt naar 'ses expérience traumatique au Pakistan' en dat het voor u pijnlijk en moeilijk is om te praten over uw familie, dient te worden opgemerkt dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u eventuele psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffend de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt. De attesten tonen ook niet aan dat het cognitief geheugen van u dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over feiten uit uw eigen leven en is

derhalve niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Nergens kan blijken dat u een consultatie bij een psychiater heeft gehad.

Ten slotte dient in verband met uw verwijzing naar uw psychische problemen nog te worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het feit dat u in België sinds 30 juni 2020 een psychologische ondersteuning krijgt, merkt het CGVS op dat gezondheidsproblemen op zich geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale bescherming. Een betoog over uw gezondheid stuurt aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Voor de beoordeling van de door u ingeroepen psychische en medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers (derde) verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze het feit dat verzoeker alle vragen heeft kunnen beantwoorden tegen verzoeker wordt gebruikt. In de bestreden beslissing wordt uit dit feit, evenals uit de inhoud van de door verzoeker voorgelegde attesten slechts afgeleid dat verzoeker geen procedurele noden heeft en dat zijn rechten in het kader van deze procedure gerespecteerd worden. Verzoeker haalt geen argumenten aan waaruit kan blijken dat *in casu* zijn procedurele rechten niet gerespecteerd zouden zijn, laat staan dat hij *in concreto* specificeert welke bijzondere procedurele noden hij zou hebben. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat geen rekening wordt gehouden met de door hem voorgelegde medische verklaringen omdat hij alle vragen beantwoord heeft. Met dit betoog verliest hij immers uit het oog dat in de bestreden beslissing terdege rekening wordt gehouden met de door hem voorgelegde medische attesten, doch dat wordt vastgesteld dat deze de onduidelijkheid over zijn verblijfplaatsen bevestigen, dat deze geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin hij eventuele psychologische problemen opliep, dat deze ook niet aantonen dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over feiten uit zijn eigen leven en dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Uit dit laatste blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker. Door te poneren dat de medische attesten niet bedoeld waren als een uitputtend overzicht van zijn leven, maar gewoon als het rapport over zijn geestelijke gezondheid, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat deze attesten de onduidelijkheid over zijn verblijfplaatsen bevestigen. Waar verzoeker erop wijst dat de medische attesten alleen dienden om te bevestigen dat hij ontwijkingsmiddelen gebruikt om geen vragen te beantwoorden die betrekking hebben op traumatische gebeurtenissen, wijst de Raad erop dat verzoeker in de loop van de door hem doorlopen administratieve procedures verschillende verklaringen heeft afgelegd over traumatische gebeurtenissen die hem zouden zijn overkomen, doch nooit zijn herkomst en verblijf wist aannemelijk te maken, waardoor ook aan deze traumatische gebeurtenissen geen geloof kon worden gehecht, en dat verzoeker ook thans zijn herkomst en verblijf voor zijn komst naar België niet aantoonde.

Waar verzoeker aanvoert dat hem geen vragen werden gesteld over zijn ervaringen in Pakistan, waar hij door de politie werd vervolgd, weerlegt noch ontcracht hij de vaststellingen in de bestreden beslissing

dat hij in zijn eerste twee verzoeken leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en dat dit in rekening dient te worden gebracht bij de globale beoordeling van zijn huidige verzoek, dat hij geen enkele verklaring geeft voor zijn leugenachtige verklaringen in zijn eerdere verzoeken en dat hij in het kader van zijn huidige verzoek geen enkel objectief bewijselement aanbrengt om zijn – bijna levenslange – verblijf in Pakistan en zijn tijdelijk verblijf van enkele maanden in Afghanistan in 2010 aan te tonen. Voorts gaat verzoeker er met zijn betoog over het voordeel van de twijfel aan voorbij dat hiervoor vereist is dat zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan hierbij wel degelijk rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming vals waren, temeer nu hij geen enkele verklaring biedt voor zijn leugens.

Het betoog over de veiligheidssituatie in de provincie Logar is *in casu* niet dienstig. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit deze provincie, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker in zijn derde verzoek om internationale bescherming evenwel geen nieuwe elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij uit de provincie Logar afkomstig is en dat bijgevolg de veiligheidssituatie aldaar dient te worden beoordeeld.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker ten subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker

echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN